

Okno do duše

Andrea Boldišová

E

Autor: © Andrea Boldišová
Obálka: © Zuzi Maat
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o., Liptovský Mikuláš
Rok vydania: 2019, druhé prepracované vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-271-3

*Pravá láska je tá, ktorá pretrváva,
či jej všetko dávame, alebo jej všetko odopierame.*

J. W. Goethe

Dej príbehu, postavy a charaktery sú vymyslené.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami je čisto náhodná.

„Viete, že verbálna komunikácia predstavuje len sedem percent z celkovej komunikácie?“ položila som účastníkom školenia otázku a počkala, kým informáciu strávia. Nasledovalo tradičné ticho, správanie nemým úžasom na ich tvárach, a potom kolektívne vydychnutie.

„V odbornej literatúre sa, samozrejme, stretávame s rôznymi údajmi, ale skúsenejší kolegovia i vlastné skúsenosti ma viackrát presvedčili o správnosti tohto delenia. Takže si to zosumarizujme – podľa výpočtov profesora kalifornskej univerzity Alberta Mehrabiana reč tela, čiže neverbálna komunikácia, tvorí najväčšiu časť, až päťdesiatpäť percent. Paralingvistika, teda výška hlasu, intonácia, tempo a chyby v reči tridsaťosem percent a len zvyšných sedem pripadá na verbálnu komunikáciu...“

„To znamená, že cudzie jazyky sa učíme len kvôli siedmim percentám?“ prerušil môj výklad jeden z účastníkov. Na stole stála menovka – Miroslav. Všimla som si ho hneď na začiatku. Mohol mať okolo štyridsiatky. Vysoký, tmavohnedé vlasy, odtieň bledšie mandľové oči, ústa lemované jemnými fúzikmi a briadkou, zádumčivý výzor. Pozorne ma sledoval, no predsa sa mi zdalo, že myšlienkami je aj niekde inde. Jeho konštatovanie ma prekvapilo, ale nemohla, a nechcela som to dať najavo.

„Takto som o tom nikdy nerozmýšľala. Zaujímavý postreh, v podstate máte pravdu. Niekedy sú však slová veľmi dôležité. Správne slová vyslovené v správnom čase majú zázračnú moc,“ dala som sa uniesť vlastnými múdrosťami. Škoda, že sa podľa nich nedokážem aj riadiť. Zato dávať rozumy iným, na to som expertka. „Myslím, že bez slov a cudzích jazykov by bola naša komunikácia veľmi náročná. Poznanie jej neverbálnej stránky nám pomáha správne pochopiť význam vyrieknutých slov, prípadne odhaliť, či druhá strana niečo zamlčuje, alebo nás klame.“

Zdalo sa, že muža aj ostatných zúčastnených som svojou odpoveďou zaujala a nad jej obsahom vážne premýšľajú. Na chvíľu som sa odmlčala, aby som im poskytla dostatok priestoru na utriedenie si myšlienok.

Otočila som sa k flipchartu a letmo zazrela za oblokom koruny stromov, ohýbajúce sa pod nápormi vetra. Február bol na vietor skúpy, no o to s väčšou intenzitou vetriská zúrili teraz, v polovici

marca. Keby aspoň nepršalo, pomyslela som si pri zvuku kvapiek, ktoré sťažka dopadali na podokenice.

„Nakreslím vám to aj schematicky,“ znovu som sa prihovorila účastníkom. „Vraví sa, že jeden obrázok je za tisíc slov, a môžem potvrdiť, že je to pravda. Väčšina ľudí ľahšie chápe a skôr si zapamätá údaje, ktoré vidí v podobe obrázka, než vo vete.“ Zase som sa dostala k svojmu tradičnému monológovi. Ako inak mám však vysvetliť celú problematiku za jeden deň? Oveľa radšej hrám s účastníkmi rôzne hry, dávam im testy a spoločne ich vyhodnocujeme, ako keď som takmer po celý čas prednášajúcou a oni len pasívnymi poslucháčmi. Ale čo narobím, keď musíme prebrať toho tak veľa. Firma, ktorá poslala na školenie týchto nešťastníkov, si naraz objednala toľko prednášok, až neviem čo skôr. Empatia, asertivita, persúázia už boli včera a na celú komunikáciu v manažmente, vrátane riešenia konfliktov, mi zostal len dnešný deň. Náš zákazník, náš pán, hovoríeva môj šéf a ja nemám najmenší dôvod oponovať mu. Firma ukráti svojich vlastných ľudí o podrobnejšie preniknutie do tajov týchto dnes veľmi populárnych disciplín, ktoré človek môže využiť aj v bežnom živote, nielen v práci alebo na manažérskej stoličke. Napokon účastníci prídu aj o zábavu, ktorú by si so mnou, pri všetkej skromnosti, zaručene užili. Takto sa nestihnem dostať do svojho živlu, v ktorom dokážem zo seba vydolovať aj dovtedy netušené vedomosti.

Mrkla som na hodinky, a keďže čas vypršal, zavelila som ako zvyčajne: „Na záver vás prosím o vyplnenie týchto dotazníkov. Slúžia na skvalitnenie úrovne našich školení. Ďakujem vám za pozornosť, želim veľa úspechov pri každodennej komunikácii a verím, že sa ešte na nejakom školení stretneme.“

„Aj my ďakujeme,“ ozvali sa vďační zúčastnení.

„Robíte to veľmi dobre.“ Podala mi vyplnený dotazník staršia pestovaná dáma v tmavomodrom kostýme. „Absolvovala som množstvo školení, ale ešte som sa nestretla s takým entuziazmom pri vysvetľovaní. Len tak ďalej!“

„Ďakujem.“

Vyzbierala som aj ostatné dotazníky a začala si baliť veci. Miestnosť sa postupne vyprázdňovala.

„Prepáčte, ja...“ Podišiel ku mne znenazdajky ten istý muž, ktorý ma prekvapil svojím zaujímavým postrehom o cudzích jazykoch.

„Áno.“ Zvedavo som naňho pozrela.

„Mohol by som vás po...“

„Nemohli,“ okamžite som ho prerušila, ignorujúc ho, a pokračovala v balení.

„Ako viete, čo som sa vás chcel spýtať?“

„Chceli ste ma pozvať na kávu alebo večeru, a ak teraz poviete, že nie, tak len preto, aby ste mi dali lekciu.“ Tentoraz som mu pozrela priamo do očí.

Zamračil sa. „Prepáčte, zabudol som, že na dávanie lekcí ste tu odborníčka vy,“ povedal urazene a zvrchol sa na odchod.

„Počkajte, nemyslela som...“

„Dovidenia,“ zamrmlal vo dverách, a už ho nebolo.

Dobalila som zvyšné veci, rozlúčila sa s organizátorkou z oddelenia ľudských zdrojov a v sprievode neľútostného počasia sa pobrala k parkovisku.

Len čo som dorazila domov, napustila som si plnú vaňu horúcej vody. Po krk som sa zahalila do bohatej voňavej peny, zatvorila oči a oddávala sa príjemnému štekleniu vodnej masy. Pariaci sa kúpeľ bol presne to, čo moje unavené zmysly momentálne najviac potrebovali. Školila som vždy s plným nasadením, prácu na menej ako sto percent som si nevedela predstaviť. Potom som sa však neraz cítila totálne vysilená. Potrebovala som nejaký čas na relax. Tí upíri, ako som v takýchto chvíľach zvykla nazývať účastníkov školenia, raz zo mňa vycicajú všetku životodarnú energiu. Jedinou útechou mi bolo, že aj ja som ich poriadne potrápila, takže dnes sa inej činnosti budú môcť venovať len s vypätím všetkých síl. Zrazu sa mi v mysli vynoril obraz muža, ktorý za mnou na záver školenia prišiel. Zase som sa významenala, pomyslela som si namrzene. Čo ak ten chudák naozaj niečo potreboval? Možno sa len chcel poradiť o nejakej literatúre alebo sa zaujímal o ďalšie školenie. Som ja ale domýšľavá hlupaňa! Nie každý chlap, ktorý sa na mňa s obdivom pozrie, ma musí chcieť automaticky pozvať na rande. Moju občas pomýlenú reakciu však mali na svedomí práve oni – muži. Štíhla dlhovlasá blondína s modrými očami, čo v tridsiatich dvoch rokoch vyzerá maximálne na dvadsaťpäť, je pre chlapov až príliš lákavé sústo, ako mi povedal jeden z kolegov. Vnímala som záujem mužov o svoju osobu, no

vytrvalo som ho ignorovala. Aj tak väčšine z nich išlo iba o jedno. O zážitky na jednu noc však nestojím. Ale ako rozpoznať, keď im ide o čosi viac?

Z myšlienok ma vytrhlo tlmené zvonenie mobilu. Prekvapene som sa zahľadela smerom k izbe. Kto by mi už len volal? Asi niekto z kolegov. Narýchlo som sa poutierala, hodila na seba župan a náhlila sa k telefónu. Medzitým prestal zvonieť. Vzala som ho do ruky a zvedavo pozrela na displej. Volala Bublínka. Vlastne, profesorka Jana Bublínová.

Nastavená na neprijatý hovor s jej menom ťukla som na zelené tlačidlo, a keď po prvom zvonení zdvihla, ozvala som sa: „Dobry večer, pani profesorka, volali ste mi? Bola som vo vani.“

„Ach tak... ahoj, Nika. Dlho sme sa nevideli. Nechcela by si sa so mnou tento víkend trochu prejsť, teda, ak bude pekné počasie,“ navrhla. Mohla som ju predbehnúť a ozvať sa prvá, karhala som sa v duchu. Veď za to, čo pre mňa urobila, si trochu pozornosti naozaj zaslúži.

„Veľmi rada, myslela som na vás, len... čakala som na lepšie počasie,“ vyhovárala som sa. Bola to blbosť, veď Bublínka by ma rada uvítala aj doma.

„V sobotu?“

„Radšej v nedeľu, v sobotu by som rada zašla na klzisko, viete, onedlho končí sezóna.“

„Nemusíš mi nič vysvetľovať, ani sa do ničoho nútiť, Nika. Nechcem ti nabúrať program...“

„Pani profesorka, vy predsa viete, že s vami sa vždy rada stretnem. Takže v nedeľu o tretej pri múzeu?“

„Dohodnuté, v nedeľu o tretej. Teším sa.“

Bublínka. Vysoká korpulentná dáma, už len svojím výzorom vzbudzovala rešpekt a získavala si prirodzenú autoritu. Keď kráčala, pôsobila naozaj ako obrovská bublina. Pohľad jej nebovomodrých láskavých očí vzbudzoval zasa dôveru. Ľudia jej radi zverovali svoje bóle, problémy a starosti. Vždy ich pozorne vypočula a všetko trápenie vohnala do pomyselnej obrovskej bubliny, ktorá skôr či neskôr spľasla, ako keď nafúknutý balón narazí na ostrý predmet.

Vždy som tvrdila, že človek je presne taký, ako sa volá. A aká som ja? Nikola Kamenská. Čo o mne prezrádza moje meno? Tvrdá

a chladná ako kameň. A zároveň prívetivá a jemná ako okruhliak. Ale túto stránku mojej osobnosti málokto pozná. Možno by bolo výstižnejšie, keby som sa volala Samotárska alebo Osamotená. Nie, osamotená nie som! Som sama, ale nie osamotená, tak to predsa zvyknem hovoriť svojim zvedavým kolegom. Najvýstižnejšie by bolo Opustená, to by však až príliš vystihovalo tragiku mojej bezútešnej existencie.

Zahnala som pochmúrne myšlienky a pobrala sa do kuchyne. Natrela som si maslo na chlieb, uvelebila sa na gauči a s chuťou sa pustila do studenej večere a štúdia dotazníkov, ktoré vyplnili účastníci školenia. Zakaždým som sa potrebovala presvedčiť, že sú s mojím výkonom spokojní. Dodávalo mi to potrebné sebavedomie a ubezpečovalo ma o správnosti výberu povolania.

Bol piatok, tak som sa vybrala na Martinský cintorín ako každý druhý týždeň. Svoju zvyku som málokedy zostala niečo dlžná. Iba ak ma sklátila choroba alebo nečakaná služobná cesta.

Dnes som ledva obsedela na obvyklej porade. V piatok sme nezvykli organizovať školenia, pokiaľ si to zákazníci vyslovene neželali. Skôr sme sa venovali ohliadnutiu za uplynulým pracovným týždňom. Navzájom sme sa oboznamovali s tým, aké školenia sme počas týždňa absolvovali, ako prebiehali, prípadne, či sme sa stretli s niečím mimoriadnym. Vymieňali sme si tak užitočné informácie a zároveň si robili plány na ďalší týždeň.

„A ako si dopadla ty, Niki?“ opýtal sa ma šéf.

„Všetko v pohode, nič zvláštne. Akurát by som sa s vami chcela podeliť o pozoruhodný postreh, s ktorým som sa doteraz nestretla. Jeden z účastníkov posledného školenia poznamenal, že cudzie jazyky sa učíme kvôli siedmim percentám verbálnej komunikácie. To mi nikdy predtým nenapadlo, a pritom to má svoju logiku.“

„Áno, ale nezabúdaj, že my sme odborníci príliš zahľadení do problematiky, o niektorých veciach vôbec neuvažujeme, na rozdiel od školiacich sa,“ zareagoval šéf.

„Asi to bol nejaký tvorivý typ, ktorý o všetkom premýšľa trochu viac a inak ako ostatní,“ nadškrtol kolega Dušan.

„Ani sa mi nezdal. Finančný riaditeľ, a tvorivý?“

„No, niekedy predsa musí vyrobiť peniaze aj tam, kde nie sú,“

skonštatoval Slavo. Miestnosťou otriasol spontánny smiech.

„Fajn, ak už nikto nič nemá,“ prerušil neplodnú debatu šéf, „bavme sa o plánoch na budúci týždeň.“

Neprišla som na cintorín poprechádzať sa. Dôvod mojich pravidelných dvojtýždňových návštev bol celkom prozaický. Prozaický a bolestný.

Zastala som pri hrobe svojich rodičov. Moji drahí, prihovorila som sa im v duchu. Je to už tak dávno, dlhých dvanásť rokov... Akoby z diaľky som začula mamin tichý, zastretý hlas: Ako žiješ, dcérka moja, ako sa máš?

Žijem ako viem, mami. Snažím sa robiť svoju prácu čo najlepšie, zatiaľ sú so mnou spokojní.

Vymenila som vo váze kvety, ktoré som priniesla pred dvoma týždňami. Biele ruže mala mama najradšej. Vždy keď som sa sklonila nad vázou, vybavili sa mi v mysli slová piesne Marie Rottrovej *Řekni, kde ty kytky jsou...* a záverečné slová každej slohy ... *kdo to kdy pochopí...* Ja som to pochopila. Už dávno. Pre istotu som dala hrob zakryť. Mramorová platňa znamenala bolestný, ale definitívny predel medzi nami.

Pozrela som na oblohu. Naháňajúce sa oblaky vytvorili odpudivú lebku kostlivca s hlbokými očnými jamami. Prilievavé, pomyslela som si. Vzápätí sa však hlava zmenila a mračná dostali prívetivú podobu lietajúceho psíka Falca z Nekonečného príbehu. Pes – priateľ. Keby som mala aspoň jedného priateľa. Nemám ani len psa, nemôžem si ho dovoliť. Často pracovne cestujem po celom Slovensku a nemal by sa mi oňho kto postarať. Dať ho do hotela pre psov, na to by som nemala svedomie. Ako môžeš mať priateľa, keď každého od seba odpudíš, rypol do mňa vnútorný hlas.

Zahľadela som sa na kríž, upevnený vľavo od dosky s menami rodičov, symbolizujúci vertikálne spojenie neba a zeme a horizontálne vyjadrenie ľudskej spolupatričnosti. Po smrti rodičov som stratila vieru, a nielen to, stratila som oveľa viac...

Posadila som sa na voľné miesto a pustila sa do obúvania korčúľ. Keď som si zaväzovala šnúrky, zachytila som vedľa seba akýsi pohyb

a tichý hlások. Zdvihla som zrak, uprene na mňa pozeralo malé dievčaťko. Dlhé tmavé vlnité vlásky jej siahali do pol chrbta a veľké hnedé oči prezrádzali zvedavosť i smútok zároveň. Muž sediaci vedľa jej práve nasadzoval prilbu na hlavu, no keď sa mu pohľad stretol s mojím, ruka mu zastala na polceste.

„Vy? Teda vás by som tu nečakal.“

„Dobrý deň,“ pozdravila som sa, aby som mužovi, ktorého som nedávno školila, ukázala, že viem, čo sa patrí. „Ak mám byť úprimná, tiež by som si nepomyslela, že vás tu stretnem.“

„Dobrý... prepáčte,“ habkal zmätene. „To je moja dcérka, Mirka...“
Aha, ockova dcéra, pomyslela som si.

„Zaujala ju vaša čiapka. Podobnú má aj jej mama,“ vysvetľoval.

S pochopením som prikývla. „Ahoj, Mirka, ja som Niki,“ predstavila som sa dievčaťku a vystrela k nemu ruku. Malá sa však zahabene odvrátila a pozrela na otecka.

„Prepáčte, ona je...“ zasekol sa.

„Nesmelá a hanblivá.“

„Presne tak,“ uľahčene si vydýchol, keď som dopovedala zaňho. „Práve o tom som sa chcel vtedy po školení s vami poradiť.“

V tej chvíli mi svitlo. Ja hlupaňa! Potreboval moju pomoc, no bezcitne som ho odohnala. „Tentokrát sa musím ospravedlniť ja vám. Netušila som.“

Muž mlčky prikývol. Potom, akoby si na čosi spomenul, vystrel ku mne ruku. „Ani som sa vám nepredstavil. Poznáte len moje krstné meno, ak ste ho medzitým nezabudli. Som Miroslav Novák.“

Ak chcel počuť, že som ho nezabudla, mal smolu. Neskočila som na návnadu. Zrejme si neuvedomil, že mám záznamy o všetkých účastníkoch, a keby som mala záujem, môžem do nich nazrieť. Novák. Žeby rád prijímal nové výzvy, mal rád zmeny a inovácie?

„Nikola Kamenská, vlastne Niki. Mohli by sme zostať pri oslovovaní krstnými menami, ako sme začali na školení. Čo vy na to?“

„Súhlasím,“ odvetil s úsmevom a hneď nato sa opýtal: „Pridáte sa k nám, prosím?“

„Rada.“ Dúfala som, že svoje faux pas aspoň čiastočne odčiním.

Miro chytil dcérku za ruku a niekoľkokrát s ňou obehol menší kruh, vyhradený pre začínajúcich korčuliarov. So záujmom som ich pozorovala. Vysoký štíhly muž, na ktorého som aj ja pri svojej celkom

slušnej výške musela pozerat' ako na žirafu, sa hrbil, aby bol k dcérke čo najbližšie, a úporne sa snažil prispôsobiť jej kroku. No veľmi sa mu to nedarilo. Stále bol o kúsok vpredu a Mirka sa ponáhľala dohoniť ho. Takmer som sa pri pohľade na nich zasmiala.

Keď sa pri mne pristavili, opýtala som sa dievčatka: „Pôjdeš teraz so mnou, aby si ocko mohol zakorčuľovať medzi dospelými?“

Pokrútila hlávkou. „Ja sama,“ povedala a smelo sa zaradila do kruhu k ostatným deťom.

„Som rád, že aspoň niečo ju ešte baví,“ smutne skonštatoval jej otec.

„Čo sa stalo?“ povzbudila som ho otázkou. Bolo na ňom vidieť, že len ťažko hľadá slová.

Poobzeral sa okolo, či nás nikto nepočúva, a keď sa ubezpečil, že každý je zabratý do korčuľovania alebo pozorovania svojej ratolesti, so zastretým hlasom začal: „Viete, moja manželka nás opustila.“

Pichlo ma pri srdci a pomyslela som si, že zomrela, ale jeho ďalšie slová ma vyviedli z omylu. „Jednoducho sa zbalila a odletela do Ameriky. Vraj ide skúsiť šťastie ako modelka. Bol to jej dievčenský sen, ale keď sa zoznámila so mnou a otehotnela, zmenilo jej to plány. Tvrdila, že je so mnou a malou šťastná, vraj je rada, že nás má, ale potom z ničoho nič v nej nastal akýsi zlom. Doma bola zväčša sama, pretože nepracovala. Ani nemusela. Zarábam dosť, aby som nás všetkých uživil. Myslel som si, že robím dobre, keď ju odbremením od práce, ale asi som urobil chybu. Mal som ju podporiť v tom, po čom túžila...“

„A nie je na kariéru modelky trochu pristará?“ opýtala som sa vecne.

„Nie, ona je odo mňa o dosť mladšia... presnejšie o dvanásť rokov. Keď sme sa zoznámili, mala sotva devätnásť. Teraz má dvadsaťpäť.“

„Ale aj tak, na modelku je to priam dôchodcovský vek, nie?“

„Sú aj staršie a úspešné modelky. Nikdy túto brandžu neprestala sledovať. Keď začala malú vodiť do škôlky, mala dosť voľného času stretávať sa s rodičmi, kamarátkami, a čo ja viem, s kým ešte. Určite ju v tom niekto podporoval. S naším manželstvom to už dlhší čas išlo dolu vodou. Cítil som, ako sa mi vzdáľuje, no bol som príliš zaujatý prácou. Každé podozrenie som od seba odháňal, nechcel som tých niekoľko spoločných chvíľ tráviť hádkami, tak som všetky náznaky

krízy radšej mlčky prehladal, až sa mi to vypomstilo. Sám som si na vine. Čo ak si našla niekoho mladšieho a k nám sa už nevráti?“ Náhle sa ku mne obrátil s obavou v očiach.

„Kedy presne vaša žena odišla?“

„Pred tromi mesiacmi, vlastne... odišla hneď po Vianociach,“ odvetil so smútkom v hlase, akoby si to len teraz uvedomil.

„Odvtedy sa neozvala?“

Pokrútil hlavou a v očiach sa mu zaleskli slzy.

Na chvíľu som zaváhala, či moju odbornú pomoc nebude skôr potrebovať tento muž než jeho dcérka.

Odmlčal sa a zahľad na Mirku. Tiež som sledovala, s akou ľahkosťou brúsi po ľade a zručne sa vyhýba ostatným deťom, aj pri mantineli postávajúcim pozorovateľom.

„Je veľmi šikovná,“ pochválila som ju.

„Áno.“ Usmial sa, nespúšťajúc zrak z dcérky. „Nič iné ju nebaví. Odkedy manželka odišla, z veselého a uvraveného dieťaťa sa stalo smutné, mlkve, priam apatické dievča. Nič ju nezaujíma, z ničoho nemá radosť. Odmieťa hrať sa s obľúbenými hračkami. Prvý mesiac takmer celý preplakala, potom sa utíšila, ale stále je rovnako skleslá. Vždy sa rada korčuľovala, obdivuje krasokorčuliarov v televízii, tak som ju vzal sem. Odkedy som zistil, že sa tu aspoň trochu dokáže rozptýliť, chodievame sem každý víkend.“

„Koľko má rokov?“

„Päť, prečo?“

„Myslím, že má talent. Neuvažovali ste o tom, že by ste ju dali na krasokorčuľovanie?“ nadhodila som. „Možno by pomohlo, keby sa Mirka naplno venovala športu, ktorý ju baví. Aspoň by nemala čas umárať sa smútkom za matkou.“

„Nechcem z nej mať vrcholovú športovkyňu. Krasokorčuľovanie je dosť nebezpečný šport a bol by som nerád, keby úspechy či pády súvisiace so športom zdeformovali jej osobnosť.“

„Práve naopak. Mohli by jej pomôcť vyrovnať sa s nezdarmi bežného života,“ namietla som. „A päť rokov je najlepší vek, kedy začať s týmto športom.“

„Tuším sa vyznáte.“

„Vôbec nie. No keď som bola vo veku vašej dcérky, tiež som túžila stať sa krasokorčuľarkou a trápila tým našich.“

„A súhlasili?“ vyzvedal Miro.

Pokrútila som hlavou. „Reagovali podobne ako vy. Odmietali skoré ranné vstávanie, náročné tréningy, zanedbávanie školy, v prípade úspechov časté balenie kufrov a pri nezdaroch zahodené roky zbytočnej driny... Napokon som rada, že sa tak rozhodli...“

„Prepáčte,“ prerušil moje rozprávanie starší pán, ktorého malý zverenec nezvládol otočku a nešikovne do nás vrazil.

„To nič,“ povedali sme takmer súčasne.

Po chvíli Miro pokračoval v pôvodnej téme: „Chcel by som, aby vyrastala úplne normálne ako ostatné deti, či už s matkou, alebo bez nej. Momentálne si však neviem rady, takže potrebujem odbornú pomoc.“

„A prečo práve odo mňa?“

„Nechcem riskovať, zverím ju do rúk len niekomu, koho poznám a komu dôverujem, nie nejakému menu, ktoré mi nič nehovorí.“

„Ale veď ani mňa nepoznáte, strávili sme spolu dva dni na školení.“

„Pôsobili ste na mňa tak profesionálne a presvedčivo. Aj za ten krátky čas ste vzbudili moju dôveru.“

„Ďakujem,“ povedala som skromne. Pochvaly som prijímala naozaj neochotne, ale v kútiku duše som po nich priam bytostne túžila.

„Povedzte, prosím, že sa jej ujmete. Aspoň to skúste,“ naliehal.

„Vašu dôveru si vážim a lichoť mi, Miro, ale musím vám pripomenúť, že sa špecializujem na psychológiu v manažmente, nie u detí.“

„Slušne vám zaplatím,“ trval na svojom.

„To nejde. S deťmi to veľmi neviem a znovu opakujem, že detská psychológia nie je môj odbor.“

„Takže to ani neskúsite?“ Jeho otázka znela tak vyčítavo, akoby som ho pripravila o poslednú šancu, ktorá sa mu v živote naskytna. Vyzeral naozaj zúfalo a mne ho prišlo ľúto. Nemala som to srdce odmietnuť jeho prosbu.

„Dobre teda, skúsím to. Ale nič za to nechcem. Berte to ako malé odškodné za to, že som vás po školení tak nepekne odbila.“

Nadšene sa usmial ako dieťa, ktorému vrátili hračku. „Ďakujem.“

„Ešte nemáte za čo. Poďakujete sa potom, keď sa dostavia prvé výsledky.“

Chcel čosi dodať, ale vtom k nám prikorčuovala Mirka a potiahla otca za rukáv. „Oci, musím cikať.“

„Dobre, ideme,“ povedal rozhodne, no vzápätí sa na mňa bezradne zahľadel. „Môžem vás poprosiť o pomoc? Večne mám s týmto problém. No uznajte, ísť s ňou na dámske WC nemôžem.“

„Jasné,“ došlo mi. „Vezmem ju.“

Podala som jej ruku, ale bojazlivo sa odtiahla a pritisla k otcovej nohe. Miro si k nej kľakol a povzbudivo na ňu pozrel. „Neboj sa, Mirka, teta ťa vezme na WC, kde chodia všetky dospelé tety aj malé dievčatká ako ty. Ja ta nesmiem ísť.“

„Ale minule si so mnou išiel,“ namietla.

„Áno, ale to sa nesmie. Vtedy s nami nebola žiadna teta, ktorá by ťa tam vzala. Teta Niki je dobrá, je to naša kamarátka. Ak s ňou nepôjdeš, bude veľmi smutná.“

Mirka sa zamyslela, potom na mňa skúmavo pozrela. Kvakla som si, aby som vyrovnala pozície a prisvedčila som: „Tvoj ocko má pravdu, Mirka. Ak sa ma bojíš a nedôveruješ mi, budem nešťastná a rozplačem sa. To by si nechcela, však nie?“

Pokrútila hlávkou a podala mi rúčku. Vydýchla som si od úľavy. Snáď sa mi podarí získať si ju. Pred dverami sa ešte obzrela a vrhla kontrolný pohľad na otca.

„Ocko nás tu počká,“ ubezpečila som ju. Tuhšie mi stisla ruku a nechala sa viesť. Pred toaletou som nerozhodne zastala. Netušila som, či to zvládne sama, alebo nie. „Mám ísť s tebou?“

Prikývla. Opatrne som jej stiahla všetko, do čoho bola od pásu nadol zaodetá a pomohla jej vyhupnúť na sedačku. Ďalej si už vystačila sama. Poobliekala sa a riadne pozapínala. Pri umývadle som ju podvihla, aby si mohla umyť ruky.

Keď sme dokončili všetky procedúry, odľahlo mi. Prvú úlohu s Mirkou som úspešne zvládla. Vonku nás už čakal netrpezlivo prešľapujúci otecko. Nervózne sa spýtal: „Všetko v poriadku?“

Povzbudivo som prikývla.

Sklonil sa k dcérke. „Ideme domov?“

„Ešte chvíľu,“ zaprosila Mirka.

„Tak dobre, ale naozaj len chvíľku,“ privolil s úsmevom Miro.

Všetci traja sme opäť zamierili k ľadovej ploche. Ľudí viditeľne pribudlo a smer jazdy sa medzitým zmenil.

„Dúfam, že ma na chvíľu ospravedlníte, rada by som si zakorčuľovala medzi veľkými.“ Sebecky som ukázala hlavou k susednému veľkému okruhu.

„Pravdaže. Prepáčte, vôbec som si neuvedomil, že máte svoj program a ja vás len zdržiavam.“

„To je v poriadku,“ povedala som zhovievavo. „O chvíľu som pri vás.“

Odkorčuľovala som vedľa a pridala sa k zástupu ľudí, ktorí krúžili dookola, otáčajúc sa doprava. Radšej som sa točievala doľava, ale aj na tento smer som si po niekoľkých kruhoch zvykla. Vychutnávala som si príjemný klzavý pohyb, ktorý na mňa vždy pôsobil upokojujúco, a zároveň povzbudivo. Aj pre mňa to bola jedna z mála činností, pri ktorých som na chvíľu zabúdala na smútok a samotu. Úplne som Mirku chápala. Letmo som pozrela smerom k nim, že im zakývam, ak sa pozerajú. S hrôzou som však sledovala, ako sa Miro skláňa nad dcérou ležiacou na ľade, obkolesený hlúčikom zvedavcov. Rýchlo som prikorčuľovala k nim.

„Mirka, srdiečko, bolí ťa niečo?“ Začula som Mirovu ustarostenú otázku.

Mirka tíško vzlykala, po tvári jej stekali slzy veľké ako hrachy, a pravú rúčku otrčala smerom k otcovi. „Bolí ma prštek.“

„Hlavička ťa nebolí?“

„Nie, ocko.“

„Čo sa jej stalo?“ spýtala som sa náhlivo.

„Zrazila sa s tamtým chlapčekom.“ Ukázal Miro na malého chlapca, ktorý do nás prednedávnom vrazil. Starý otec z neho už oprašoval sneh a dohováral mu.

„Prepáčte,“ ospravedlňoval sa starý pán, „môj vnuk sa len učí. Chytá sa každého, len aby nespadol. Darmo mu hovorím, že sa to nesmie. Je vaša dcérka v poriadku?“ Ustarostene sa k nám sklonil.

„Myslím, že to nebude nič vážne, má len narazený a oškretý palec,“ odvetil Miro, keď si Mirku celú skontroloval. „Našťastie mala prilbu.“

„Ukáž.“ Opatrne som jej chytila rúčku. Palec mala nepekne odretý, asi na ňom pristála. „Prečo nemala rukavice?“ opýtala som sa Mira vyčítavo.

„Bolo jej v nich teplo, tak si ich dala dole.“

„Toto ťa nebolí?“ Jemne som pohýbala Mirke rúčkou, aby som sa uistila, že nie je v zápästí zlomená.

Pokrútila hlavou.

„Ste aj lekárka?“ prekvapene sa ma spýtal Miro.

Starý pán si nás vyjavene premeral. Zrejme až doteraz si myslel, že sme manželia.

„Nie, ale podobné situácie som už zažila.“

„Niekde by tu mala byť zdravotná služba.“ Obzeral sa Miro. „Potrebuje tú ranu ošetriť.“

„Bývate nablízku?“ spýtala som sa.

„Sme z Petržalky.“

„Ste tu autom?“

„Nie, prišli sme autobusom, auto mám v servise. Prečo?“

Náhle som dostala bláznivý nápad a skôr než som ho stihla zavrhnúť, rozhodne som zavelila: „Poďme ku mne, bývam tu neďaleko. Ranu jej ošetrim. Ak chcete mať istotu, vezmite ju radšej v pondelok k detskému lekárovi, alebo zájdite ešte dnes na pohotovosť.“

Miro na mňa začudovane pozrel, ale nenamietal. Nemal čas nad mojím návrhom uvažovať. Zobral dcérku na ruky a opatrne sa s ňou kĺzal preč z ľadovej plochy.

„Ešte raz sa ospravedlňujem, naozaj ma to veľmi mrzí,“ opakoval starý pán skormútene.

„Lepšie si strážte vnuka,“ precedil Miro.

A kam si sa pozeral ty, otecko, spýtala som sa ho v duchu. Dúfam, že nie na mňa. Hlúposť, zase si len zbytočne namýšľam, pokarhala som sa za kučeravé myšlienky.

„Nebude to vášmu manželovi alebo priateľovi prekážať?“ opýtal sa ma Miro neisto, keď sme zastali na prahu môjho bytu.

„Nemám manžela ani priateľa, dokonca ani psa či mačku. Som sama.“ Neveriacky na mňa hľadel. „Ale buďte pokojný, nenechám si vás tu natrvalo,“ pokúsila som sa o žart.

Miro sa zľahka zasmial. Potom sa zahľadel na dcérku vo svojom náručí a jeho smiech razom ustal. Asi sa mu zdalo nevhodné smiať sa, keď jeho poklad trpí.

Zamierili sme rovno do kúpeľne. Umyla som Mirke rúčky a za neprestajného sykania som jej ranu na palci vydezinfikovala

šesťdesiatpercentným liehom. Aj môj život by sa dal označiť za šesťdesiatpercentný, pomyslela som si trpkó. Hlúposť, žijem maximálne na štyridsať percent, opravila som sa vzápätí. Dnešným dňom by som si však mohla vylepšiť skóre, ak mi toto dievčatko dá šancu. Zdá sa, že ma naozaj potrebuje.

„Oci, strašne to štípe,“ stenala Mirka. Takto si ju asi veľmi nezískam, uvažovala som, bude si ma spájať so zlým zážitkom.

„Vydrž ešte chvíľočku, hneď ti bude lepšie,“ tíšila som ju, ako najlepšie som vedela.

„Au, to bolí, ja nechcem,“ fňukala a nedôverčivo na mňa zazerala.

„Vydrž, srdiečko, viem, že ťa to štípe, ale musí to tak byť,“ chlácholil ju Miro. „Čím horšia ranka, tým väčšia bolesť. Keby ti to teta nevyčistila, mohlo by sa ti to zapáliť a potom by to štípalo oveľa viac. Musela by si ísť za ujom doktorom do nemocnice.“

Dala som jej na odreninu zásyp so septonexom, ktorý som mávala pre každý prípad v domácej lekárničke, a napokon som ranu prelepila spofaplastom.

„Teraz to už tak neštípe, však?“ prihovorila som sa jej a prešla ukazovákó po líčku. Prekvapene na mňa pozerala, no neodpovedala.

Presunuli sme sa do obývačky. Miro dal dcérke dole prilbu, ktorú mala ešte stále na hlave, uložil ju na gauč, sadol si k nej a hladkal ju po zvlnených vlásokoch. Priniesla som zo spálne deku, aby ju mohol prikryť.

„Zohrejem jej čaj,“ ponúkla som sa. Našťastie mi zostal ešte od rána. Keby bola trochu staršia, dala by som jej doň aj rum. „Urobí jej dobre. A vy si dáte čo?“ Obrátila som sa na Mira. „Kávu alebo čaj? Ak chcete, môžem vám spraviť grog.“

„Ďakujem, nič si neprosím.“

„Prehnaná slušnosť v tejto chvíli neobstojí, Miro. Dajte si aspoň džús. Po takom zážitku sa potrebujete niečoho napiť.“

„Tak dobre, dám si džús,“ súhlasil napokon.

Konečne som mala príležitosť overiť si svoje znalosti persuázie aj v súkromí. Keď ju vyučujem, mala by som ju vedieť uplatniť aj v praxi.

Pustila som sa do prípravy nápojov a na chrbte cítila Mirov spaľujúci pohľad. To je nevýhoda spojenia kuchyne s obývačkó, pomyslela som si. Doteraz mi to však neprekážalo, nikto ma tak uprene

nepozoroval. Možno som si to len nahovárala, ale keď som sa obrátila, jeho zrak ma presvedčil, že som sa nemýlila.

„Vy ste moja záchrana,“ rozplýval sa, keď som mu podala šálku s Mirkiným čajom a pred neho som postavila pohár s džúsom.

„Vaša? Nie skôr Mirkina?“ povedala som odmerane a posadila sa so svojou šálkou do kresla oproti.

Mirka si odpila poriadny dúšok. Zrejme jej čaj chutil. Odľahlo mi. Dúfala som, že na zlú skúsenosť s liehom čoskoro zabudne. Keď vypila dobrú polovicu, uložila sa a tíško odpočívala vedľa otca.

„Bude v poriadku, nebojte sa, je to len malá ranka. Rýchlo sa zahojí.“

Miro vďačne prikývol a po chvíli skonštatoval: „Niki, máte tu tak čisto a vzorne upratané, čakali ste azda návštevu?“

Zjavne ignoroval moju zmienku o tom, že žijem celkom sama. Až na niekoľko Bublínkiných návštev ma nikto nikdy nepoctil svojou prítomnosťou.

„Nie, a nemyslím si, že by tu bol nejaký extra poriadok. Skúste prejsť prstom po nábytku, určite nájdete prach.“

Miro sa tíško zasmial a mávol rukou. „Keby ste vedeli, ako to niekedy vyzerá u nás, ako po bombardovaní. Nie vždy všetko stíham.“

„Nikto vám nepomáha?“

„Pomáha, moja mama a občas aj sestra. Inak by Mirka nemávala ani teplú večeru.“

Odmlčal sa a uprene sa na mňa zahľad. Cítila som, ako mi do líc stúpa červeň a najradšej by som si dala zopár zaúch.

„Zvláštne, ste úplne iná ako na školení.“

„Aká... iná?“ opýtala som sa a aby som skryla rozpaký, odpila som si z čaju.

„No... tam ste boli taká sebaistá, rozhodná, vedomá si svojich profesionálnych kvalít, pôsobili ste na mňa ako režisérka, ktorá má všetko pod kontrolou.“

„A teraz nemám?“

„Áno, ale... akosi inak. V súkromí ste oveľa tichšia, pôsobíte skôr zakríknuto, akoby ste nemali istotu, či to, čo robíte, prinesie želaný efekt. Je to priam neveriteľné.“ Pokrútil hlavou a mne nálada hneď klesla na tradičný bod mrazu. Určite je sklamaný a prekvapený, že taká sebavedomá profesionálka v súkromí pôsobí ako nejaká neistá

krehotinka. Možno už aj ľutuje, že ma požiadal o pomoc s dcérkou.

„A ktorá z mojich dvoch tvári je vám sympatickejšia, keď už ste odhalili aj tú druhú?“ spýtala som sa v presvedčení, že odpoveď poznám.

„Ak mám byť úprimný, táto súkromná podoba sa mi páči oveľa viac...“

„Prosím?“ Zdalo sa mi, že som zle počula.

„Vravím, že v súkromí ste mi oveľa sympatickejšia. Viete, ľudia nemajú veľmi radi sebaistých, priam dokonalých profesionálov, ktorí v nich vzbudzujú pocit nadradenosti a všetkými manipulujú podľa vlastného scenára.“

„Nemôžete predsa cieľ školenia a jeho dôsledné napĺňanie lektorom zamieňať za manipuláciu,“ obhajovala som sa pobúrene.

„Hovorím, ako to na mňa pôsobilo, možno iní nemali ten dojem. Nedokážete zvládať kritiku?“ Baval sa na mojom rozhorčení.

Vstala som a šla si doliať čaj. Potrebovala som to predýchať. Nebyť Mirky, okamžite by som ho poslala do čerta.

„Prepáčte, nechcel som vás uraziť,“ ospravedlnil sa, keď som si znovu sadla.

„Vraveli ste, že som na vás pôsobila presvedčivo a profesionálne, a preto ste sa rozhodli požiadať ma o pomoc s Mirkou. Teraz ma za to isté kritizujete. Zmenili ste názor?“

„Vôbec nie, to všetko platí, len... chcel som vám dosť nešikovne naznačiť, že sa nemusíte báť byť sama sebou aj v práci a neskrývať svoju pravú tvár za prílišný perfekcionizmus. Ľudia neznášajú dokonalosť, oveľa sympatickejšie sú im chyby, radi ich tolerujú, lebo vedia, že potom budú tolerované aj im.“

„Nepomýlili ste si náhodou povolanie? Alebo ste študovali psychológiu?“

„Nie.“ Pokrútil hlavou a usmial sa. „Som iba pozorný poslucháč na školeniach.“

Nevedela som, čo na to povedať. Tak som len mlčky sedela a hľadela do šálky s čajom.

„Myslím, že malá zaspala,“ povedal Miro takmer pošepky.

Pozrela som na Mirkku. Vyzerala ako bábika. Ležala na ľavom boku, ústočká mierne našpúlené, a spokojne oddychovala. Aby sme ju nerušili, len sme na seba hľadeli a načúvali tikotu nástenných